

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/115/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117223317
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8117223317.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlady Simkovej v spore žalobcu: N. H., so sídlom G. XXB, XXX XX, G., F.: XXX XXX XX, zastúpená: M. - N. K., so sídlom O. V., G., F.: XX XXX XXX, proti žalovanému: Z. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XX, XXX XX Z., právne zastúpenému JUDr. Jozefom Pirkovským, advokátom so sídlom Hlavná 19, 080 01 Prešov, o zaplatenie 2.176,56 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 10C/37/2017-55 z 12.06.2018 v spojení s opravným uznesením, č.k. 10C/37/2017-61 z 23.07.2018 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v spojení s opravným uznesením.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaných strán sporu súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením rozhodol nasledovne, cit.:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2.176,56 eura a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku“.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 28 ods. 2, ods. 3 zák. č. 381/2001Z.z., § 1 ods. 1, § 3 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a/, ods. 5, § 25 vyhl. č. 423/1991Zb., § 238 ods. 1 zák. č. 461/2003Z.z., výrok o trovách konania ustanoveniami § 255 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1, ods. 2 CSP.

3. Vychádzal zo zistenia, že medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný viedol dňa XX.XX.XXXX v čase okolo XX.XX hod. po miestnej komunikácii v obci G. motocykel zn. Z. XXX, evidenčné číslo K. XXXM., kde v úseku pred pohostinstvom zrazil chodca O. Y., ktorý pri zrážke utrpel zranenia, ktoré zanechali trvalé následky s následnou invalidizáciou. U žalovaného bola zistená prítomnosť alkoholu v krvi vo výške 0,66 ‰. Žalovaný bol za uvedený skutok uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 1T/121/2002-164 zo dňa 25.03.2003, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23.04.2003.

4. Listinnými dôkazmi bolo preukázané, že N. K. vyplatila poškodenému O. Y. dôchodkové dávky (invalidný dôchodok) za obdobie od 01.01.2016 do 31.12.2016 vo výške 3.627,60 eura. Vzhľadom na

to, že žalovaný uvedenú sumu dobrovoľne N. poisťovni neuhradil, vyplatil dňa 02.02.2017 žalobca v súlade s § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. z titulu zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedené nároky N. poisťovni po zohľadnení 40 % spoluviny poškodeného, teda sumu 2.176,56 eura. Vyplatením tejto sumy prešlo v súlade s § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 423/1991 Zb. na žalobcu právo na náhradu tejto sumy maximálne do výšky 2.176,56 eura. Výška uplatnenej náhrady je tak limitovaná len výškou vyplateného plnenia z dôvodu poistnej udalosti. Je teda len na poisťovateli, či sa rozhodne uplatniť si náhradu všetkých vyplatených súm alebo podľa vlastného uváženia upustí, alebo čiastočne alebo úplne nebude žiadať podľa § 25 vyhlášky č. 423/1991 Zb. uplatnený nárok. V danom prípade bolo vecou žalobcu, že si v prípade vyplatených dôchodkových dávok uplatnil nárok v plnej výške.

5. V súvislosti s tvrdením žalovaného, že je možné uznať nárok žalobcu najviac do výšky 50 % uplatneného nároku, súd poukázal na ustálenú súdnu prax (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M Cdo 3/2004 zo dňa 23.11.2004, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 653/2015 zo dňa 24.02.2016). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 1 M Cdo 3/2004 zo dňa 23. 11. 2004 konštatoval, že súd pri rozhodovaní o postihu uplatneného podľa § 11 ods. 2 vyhl. č. 423/1991 Zb. (podľa novej úpravy § 12 z. č. 381/2001 Z.z.) nie je oprávnený aplikovať moderačné ustanovenia § 450 Občianskeho zákonníka a dokonca ani podľa § 25 citovanej vyhlášky (nakoľko moderačné právo podľa tohto ustanovenia patrí len samotnej poisťovni). Postup žalobcu nie je rovnako ani v rozpore s § 826 Občianskeho zákonníka, ktorý uvádza ak poistený spôsobí škodu následkom požitia alkoholu alebo návykových látok, má poisťiteľ proti nemu právo na primeranú náhradu toho, čo za neho plnil. V zmysle § 26 vyhlášky č. 423/1991 Zb., ak sa v tejto vyhláške neustanovuje inak, použijú sa primerane ustanovenia tých právnych predpisov, ktoré právne vzťahy vznikajúce z poistenia upravujú. Uvedené ustanovenie zakladá subsidiárnu pôsobnosť Občianskeho zákonníka, ktorého ustanovenia sa aplikujú v prípade, keď vyhláška č. 423/1991 Zb. neustanoví inak. Keďže vyhláška práve v ustanovení § 11 upravuje postihové právo poisťovateľa inak, nie je možné aplikovať § 826 OZ (a to ani na prípad, ak by poistený spôsobil škodu následkom požitia alkoholu alebo omamných látok). (obdobne viď rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co 23/2017 zo dňa 10.04.2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co 27/2016 zo dňa 27.02.2018, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co 134/2015 z 31.03.2015)

6. Pokiaľ išlo o poukaz žalovaného na spor vedený Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 28C 1/2011, tento bol nedôvodný, pretože jeho predmetom sú iné nároky ako sú uplatňované v prejednávanej spore (predmetom sporu sú dôchodkové dávky za obdobie od 01.01.2016 do 31.12.2016). So zreteľom na vykonané dokazovanie vyhovel súd prvej inštancie uplatnenému nároku žalobcu v plnom rozsahu.

7. Tento rozsudok včas podaným odvolaním, poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ CSP, bez identifikácie v akom konkrétnom pochybení súdu prvej inštancie vidí naplnenie toho - ktorého odvolacieho dôvodu, odvolaním napadol žalovaný s tým, že napadnutý rozsudok navrhol zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podotkol, že bližšie dôvody odvolania doplní v lehote 30 dní. Neurobil tak, no s poukazom na § 365 ods. 3 CSP, by na nich odvolací súd prihliadal len, ak by boli doplnené do konca lehoty na podanie odvolania.

8. Žalobca vyššie uvedené odvolanie vo svojom stanovisku označil za formálne, bez akýchkoľvek zákonných náležitostí, nakoľko žalovaný v ňom neuviedol žiadne skutočnosti a ani dôkazy na preukázanie ním tvrdených odvolacích dôvodov. Navrhol teda odvolaciemu súdu postup podľa § 386 CSP, v opačnom prípade podľa § 387 ods. 1 CSP.

9. Ďalšie podania strán dané neboli.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo

oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech keďže napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením je vecne správny, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1, ods. 2 CSP).

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite aj odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia konajúceho súdu prvej inštancie a v podrobnostiach naň poukazuje.

13. Pokiaľ ide o vec samu, odvolací súd konštatuje, že žalovaný v odvolacom konaní nevzniesol žiadne nové námietky, s ktorými by sa už nevyporiadal súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej a opätovné zdôvodnenie ich neopodstatnenosti pre rozhodnutie v tejto veci aj odvolacím súdom by bolo len opakovaním už vyčerpávajúceho zdôvodnenia poskytnutého sporovým stranám súdom prvej inštancie v odôvodnení napádaného rozhodnutia.

14. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v merite veci ako vecne správne potvrdil, keď tento správne rozhodol i o nároku na náhradu trov konania. Aj v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na správne a úplné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v časti trov konania.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

16. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).